

preili Krinoline, „ei teised linnad ka ometi meie omast midagi rääkida saaks. Istume siin wagaft nagu lülas, ning keegi ei nimeta meie nime. Siis saaks muidugi ka nende nimed nimetatud, kes herra Knopfi lähemad tuttawad on ning tema perekonnaga lähikäwad.“

Jutt jäi pooleli, sest praegu astus loomatobter sisse, tegi mitmele poole peoga peenikest moodi konksust ja palus perenaisel andeks, et ta nii hilja tulnud, olnud ometi asju ära toimetada, ning ei saanud neile parajal ajal wastu.

„Palun istuge lauda,“ ütles Priidu, „wabandamine ei taida kellegi lõhtu.“

„Aga karistust on mu herral ometi tarwis, sest muidu teeb ta teine lord niisama suguse tembu jälle ära,“ osatas apteeker.

„Karistust, karistust!“ kordas madam Birke.

„Halastage!“ hüüdis preili Krinoline ning waatas armastawa silmaga loomatobtri peale, kes poisimees oli.

„Karistust!“ ütleswad tohter ja apteeker ühe korraga. Wana naitja hammas sõnas edasi ja pidas selle juures muidugi oma kasu silmas. Ta ütles: „Karistus piab nii tuur olema, kui aga seltskondlikud seadused seda tules lubawad. Ma „lõõn ette“, looma tohter piab lõikidest lõikidest ilma jääma, mis meil juba olnud ning üksi wiimse „saladusega“ leppima.“

Perenaine tegi küll osawaid sõnu, aga ei aitanud midagi, sest pidulised oliwad, peale preili Krinolini, kõik ühes nõuus. Nii siis ka asi jäi. Ning jala toit toodi lauale. Kes sõuaks apteekri rõõmu üles: rääkida! . . . Waagnas oli lõhnam metsloomade praad, mis kui kuld prees hõbdase leemi sees hiilgas. Tohtergi hüüdis imestades: „Jab, see on üks saladus. Kuid ei olnud enam palju juttu kuulda, sest mõnus praed pani lõikide juurde sinni. Loomatobter ei rääkima juttumaks enam sõnagi, muud kui nikuras aga mõne küsimise peale pead. Wiimaks sai apteeker nagu aega ja hõiskas: „Oh sina heldeke! Knopfi proua, ütlege ometi, mis looma praad see on!“

Eleonora oleks rõõmu wäroft hüüpanud, kui see mitte ta majakuningliku seisuse wastu ei oleks olnud. Ta tegi asja seega weel põnewamaks, et ta wõeraid ise äraarmata palus. Keegi ei arwanud enne nii mõnust toitu katsunud olemat ning Priidu isegi ei olnud osawa perenaise wabritsemisel niisugust rooga saanud. Wõis küll ka olla, et liitus praeg maitsemamaks tegi — aga maitsew ta oli. Apteeker sõi weel ühe hea lubja ära ning ütles siis tõsise healega: Eleonora proua, ütlege nüüd heaga ära, mis teie meile andsite, muidu ma p. handan end ning pabandamise järg on halb seedmine. Niisugusel korral ei oleks sööma-aja mõnu mitte jäädam!“

„Kui nii on“, ütles perenaine, „siis on mu sobus kobe seletust anda. Kas Teie siis enam kodu jänese praadi ei tunne?“

Priidu läks waljeks kui lubatud sein.

„Mi — mi — mis ja ütled? Jääkoru praad? . . .“

Kõik hakkaswad walju healega naerma; Priidu aga fargas lauas ülesse, nagu oleks tall tuli tassade all olnud — ning uksest wälja. Wõerad ehmataswad ära ning naer oli lõpnu; aga enne kui nad omast kohkumiseft toibuswad, jooksis juba Priidu jälle tuppa ja karjus:

„Appi, appi! Teie olete kõik marus, marus, wäris hullus tuus . . .“

Tohter istus ülesse jooksis Priidu kallale, Eleonora langes ehmatasest surutud tooli peale tagasi, apteeker jooksis apteekri rohtu tooma, preili Krinoline istus omas abas tuses hästi loomatobtri lähedalle, sest armastuse sädemele on sagedaste õnnetuse tundidei lõkendama hakanud. Loomatobter aga näis asjaga tuttaw olema ning sõi rahulikult edasi. Priidu rabeles tohtri ja madam Birke läes ja karjus itka: „Marus, marus, kõik marus!“ Apteeker tuli rohtudega tagasi ja nüüd anti Priidule wägisi mõrudaid asu sõse. Esite ei tabnud ega tabnud ta wõtta, aga kui tohter ütles: „Siin on ju maru roht!“ siis neelas ta rohu alla, aga karjus jällegi: „Teie olete marus, meie